

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **V. – V. s., spol. s r. o.,** zastoupeného Mgr. Blankou Doležalovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, nám. generála Kutlvašra 6, za účasti **Finančního úřadu pro Prahu 4,** se sídlem v Praze 10, Petrohradská 6, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2003, č. j. 38 Ca 665/2001 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2003, č. j. 38 Ca 665/2001 – 43, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 4 (dále jen „finanční úřad“) ze dne 25. 10. 2001, č. j. 264379/01/004512/2100, kterým byla zamítnuta reklamace stěžovatele proti rozhodnutí o přeplatku ze dne 11. 9. 2001, č. j. 239504/01/004512/2100, jímž byla část přeplatku na dani z přidané hodnoty ve výši 3568 Kč převedena na úhradu nedoplatku na dani z příjmů právnických osob. V odůvodnění rozsudku městský soud zdůraznil, že předmětem tohoto řízení není použití plateb poukázaných stěžovatelem správci daně na úhradu jeho daňových povinností. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je rozhodující pouze to, zda v době rozhodování o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty stěžovatel měl či neměl nedoplatek na jiné dani. Z obsahu správního spisu pak jednoznačně vyplynulo, že takový vykonatelný nedoplatek (penále na dani z příjmů) stěžovatel u svého správce daně měl. Proto má městský soud za to,

že finanční úřad postupoval správně, když stěžovateli vrátil přeplatek vzniklý na dani z přidané hodnoty v částce snížené o neuhrazené penále, které bylo předepsáno v souvislosti s daní z příjmů právnických osob. Otázky týkající se vzniku daňového nedoplatku a penále by mohly být soudem řešeny pouze tehdy, jestliže by proti rozhodnutím správce daně v těchto věcech byla podána žaloba.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., v platném znění (dále jen „s. ř. s."). Nesprávné posouzení právní otázky soudem spočívá podle stěžovatele v tom, že finanční úřad v řízení o posuzování reklamace, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nepostupoval v souladu s platnými předpisy a nepostupoval správně ani při rozhodování, které napadenému rozhodnutí předcházelo, a to při rozhodování o přeplatku, kdy byla část přeplatku na dani z přidané hodnoty ve výši 3568 Kč převedena na úhradu nedoplatku na dani z příjmů právnických osob. Tomuto rozhodnutí předcházelo porušení § 67 a § 59 odst. 2 a 6 zákona č. 337/1992 Sb., v platném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků"). Porušení těchto ustanovení se měl finanční úřad dopustit tím, že řádnou a včasnou stěžovatelovu platbu na zálohu na daň z příjmů právnických osob za rok 2001 ve výši 361 200 Kč zcela v rozporu s těmito ustanoveními převedl částečně v částce 141 796 Kč na úhradu dlužného penále za rok 1995. Tímto nezákonným postupem finančního úřadu došlo ke vzniku nedoplatku na dani z příjmů právnických osob, na který byl započten přeplatek na dani z přidané hodnoty ve výši 3568 Kč. Tímto postupem finanční úřad porušil i § 2 zákona o správě daní a poplatků, neboť nedbal práv a právem chráněných zájmů daňového subjektu a nezvolil takové prostředky, které daňový subjekt nejméně zatěžují. Z těchto důvodů se stěžovatel nemůže ztotožnit s názorem městského soudu, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí o reklamaci je rozhodující pouze to, zda v době rozhodování o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty stěžovatel měl či neměl nedoplatek na jiné dani. Podle názoru stěžovatele měl soud přihlížet i k tomu, že daňový nedoplatek způsobil sám finanční úřad postupem, který je podle stěžovatele zcela v rozporu se zákonem, a měl tedy napadené rozhodnutí zrušit. Proto se podanou kasační stížností domáhal zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Správce daně vede pro každý daňový subjekt osobní účet, na kterém eviduje jeho daňové a platební povinnosti, jejich úhrady nebo zánik, aby tak měl přehled o jeho daňových nedoplatcích nebo vratitelném přeplatku. Vedení této evidence je podrobně upraveno v § 62 zákona o správě daní a poplatků. Tato evidence slouží správci daně k tomu, aby mohl provádět opatření potřebná ke správnému a úplnému splnění daňových povinností daňovým subjektem, jak je stanoveno v § 1 odst. 2 citovaného zákona. Eviduje-li správce daně na některém z osobních účtů daňového subjektu přeplatek daně, musí jej použít způsobem taxativně stanoveným v § 64 odst. 2 až 6 citovaného zákona. Daňový přeplatek vzniká tehdy, pokud je na splatnou daň zaplaceno, včetně záloh a příslušenství, více než kolik činí stanovená daňová povinnost. Tento přeplatek je možno daňovému subjektu vrátit, a to tehdy, jde-li o vratitelný přeplatek, tj. v případě, že daňový subjekt nemá evidován daňový nedoplatek.

V daném případě stěžovatel podal dne 27. 8. 2001 přiznání k dani z přidané hodnoty za červenec 2001 a nadměrný odpočet za toto zdaňovací období byl vyměřen částkou 162 837 Kč. Dne 11. 9. 2001 vydal finanční úřad podle § 64 zákona o správě daní a poplatků rozhodnutí o přeplatku, kterým rozhodl podle § 64 zákona o správě daní a poplatků o vrácení přeplatku v částce 158 133 Kč a o převodu částky 3568 Kč na úhradu nedoplatku na dani z příjmů právnických osob. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel reklamaci, která byla rozhodnutím finančního úřadu ze dne 25. 10. 2001 zamítnuta s odůvodnění, že ke dni 10. 9. 2001 evidoval finanční úřad celkový vykonatelný nedoplatek ve výši 3568 Kč.

Podle § 59 odst. 3 písm. e) zákona o správě daní a poplatků je přeplatek na dani platebním prostředkem pro úhradu jiné daně, a proto jej lze použít na úhradu případného nedoplatku na jiné dani. Postup při použití přeplatku je upraven v § 64 citovaného zákona. V době vydání rozhodnutí o přeplatku evidoval správce daně na osobním účtu stěžovatele na základě vykonatelných platebních výměrů ze dne 26. 6. 2001 č.j. 193074/01/004512/2100, ze dne 27. 6. 2001 č.j.193073/01/004512/2100, a ze dne 6. 8. 2001 č.j. 219850/01/004512/2100 a rozhodnutí o odvolání ze dne 26. 6. 2001 č.j. 177572/01/004512/2100 daňový nedoplatek ve výši 3568 Kč (3120 – 22 + 538 – 68), což je nesporná skutečnost, kterou stěžovatel ani v žalobě ani v kasační stížnosti nezpochybnil. Pouze vytýkal finančnímu úřadu, že rozhodnutí o přeplatku předcházelo porušení § 2, § 67 a § 59 odst. 2 a 6 zákona o správě daní a poplatků, kterého se měl finanční úřad dopustit tím, že řádnou a včasnou stěžovatelovu platbu na zálohu na daň z příjmů právnických osob za rok 2001 ve výši 361 200 Kč zcela v rozporu s těmito ustanoveními převedl částečně v částce 141 796 Kč na úhradu dlužného penále za rok 1995 a tímto nezákonným postupem došlo ke vzniku nedoplatku na dani z příjmů právnických osob ve výši 3568 Kč. Těmito námitkami by se však městský soud, resp. Nejvyšší správní soud, mohl zabývat pouze v případě, jestliže by proti výše uvedeným platebním výměrům podal stěžovatel žalobu, což neučinil. Proto Nejvyšší správní soud dospěl ke stejnému právnímu závěru jako městský soud, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je rozhodující pouze to, zda v době rozhodování o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty stěžovatel měl či neměl nedoplatek na jiné dani.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a finančnímu úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu